

Beste Anneke,

Je vroeg me om mijn verhaal aan je te schrijven over hoe ik tot de beslissing ben gekomen om Dhylan niet te laten vaccineren. Dit is natuurlijk niet over een nacht ijs gegaan en nog blijf ik me erin verdiepen en komen er toch iedere keer weer nieuwe zaken op mijn pad. Gelukkig krijg je op bepaalde tijden altijd weer een stukje te lezen of verhaal te horen van iets of iemand die je weer extra kracht geeft in je keuze en die je weer laat voelen waar je voor staat. Ik zal proberen bij het begin te beginnen.....

In januari 2010 voelde ik dat ik zwanger was van ons eerste kindje. Ik had nog geen test gedaan maar wist het wel al voor mezelf. Toen ik het wel zeker wist ging ik over een hoop zaken nadenken zo ook natuurlijk over de vaccinaties. In het verleden had ik het al meerdere malen met mijn moeder over vaccinaties gehad omdat zij hier al meer over wist. Ik ging in 2009 een half jaar reizen met mijn man en stond dus voor de keus om me te laten vaccineren. Ik wist er zelf eigenlijk nog niet zo veel van maar had er niet zo'n goed gevoel meer bij na de gesprekken met mijn moeder. Toch denk je altijd weer van "ja, ik wil natuurlijk niet ziek worden". Ik had al een aantal jaren last van Fibromyalgie-achtige klachten en dacht van mijn weerstand is al niet al te geweldig dus laat ik me dan toch nog maar vaccineren. Dit dan wel te samen met homeopathische ondersteuning. Achteraf gezien had ik dit nooit moeten laten doen natuurlijk en mijn laatste Hepatitis B vaccin die je binnen een jaar nog moest halen heb ik gelukkig niet meer gedaan.

Toen ik dus zwanger was ben ik me verder in de vaccinaties gaan verdiepen. In het begin met de hulp van mijn moeder die mij toen op jouw website wees. Daar ben ik wat dingen gaan lezen en heb contact met jou gezocht. Toen kwam van het een het ander. Boeken gaan lezen, artikelen gaan zoeken op internet. Geschrokken van foto's van een baby'tje die een slechte reactie had op de Hepatitis B vaccin en daaraan overleed, enz.. Ik was in de tussentijd al erg met mijn voeding bezig en ook met medicatie dus een hoop zaken hierin kwam me niet onbekend voor. Ik voelde me in dit alles steeds sterker worden. Alleen al de gedachten om een spuit in mijn kind te laten zette maakte me al woest! Ha ha ha. Ook had ik al de keus gemaakt om niet de Vitamine K injectie aan mijn zoon te laten geven direct na de geboorte. Ik vond het wel moeilijk om het mijn man te vertellen. Dit omdat hij toch een hele nuchtere man is. Gelukkig wist ik wel dat hij het ook niet zo heel erg heeft op de medische wereld en zo en weet dat ik me meestal best wel in dit soort dingen verdiep. Gelukkig heeft hij mijn wens gerespecteerd en is Dhylan nu dus ook niet gevaccineerd. Hij is op 12 sept. 2010 geboren en het is zo'n lekker gezond ventje! Maar nu gaat natuurlijk eigenlijk hele verhaal pas beginnen!!!!

Op zwangerschapsbegeleiding ben ik al eens voorzichtig begonnen naar de andere meiden toe over vaccineren. Niemand wil er toch eigenlijk iets van weten. Hebben wel smoesjes om er niks over te lezen. Na de geboorte word het allemaal natuurlijk alleen maar erger. Na een paar weken ga je voor het eerst

naar het consultatie bureau. En ik woon op Curaçao dus dan is het al een beleving op zich. Ik had mijn moeder meegenomen als back-up want ik weet dat ik op sommige momenten behoorlijk emotioneel kan reageren. Ik vind als je op zo'n bureau komt krijg je al het gevoel of dat je door een keuring gaat. Zo kil en ongezellig. Na het wegen en meten mag je dan in het kamertje van de dokter gaan zitten waar nog meer functies van je kind worden nagekeken. En dan begint het. De uitleg over de vaccinaties. Toen ik haar vertelde dat ik niet van plan was te vaccineren toen werd er natuurlijk het een en ander uit de kast getrokken waarom je dat wel moet doen. Toen ik nog zei dat ik het niet wilde begonnen ze over de Zuid-Amerikaanse landen hier. Dat als je daarheen gaat dat het dan verplicht is in bepaalde delen. Toen ik haar vertelde dat ik niet van plan was om daarheen te gaan begonnen ze over dat je kind dan eigenlijk een gevaar is voor de anderen! Hoe is dat dan mogelijk, want die zijn toch wel gevaccineerd als ze een vaccinatiedichtheid van 98% hebben?????? Tja toen stopte ze ermee. Daarna naar het kamertje van de zuster. Weer het zelfde verhaal natuurlijk. Ondertussen heb je het idee of je

voor het gerecht staat, vreselijk. Daarna schoonouders. Weer een moeilijk verhaal en haar een slapeloze nacht bezorgd. Een opmerking van "nou ik hoop dan dat je kind niet ziek gaat worden en met deze beslissing ben ik het toch niet mee eens". Als ik haar aanbied documenten te lezen met informatie over de inhoud van vaccinaties wil ze daar niks van weten. Tja dan maar kop in het zand en meelopen met de horde. 'Tuurlijk is dit gesprek heftiger geweest maar dat kunnen velen van jullie vast wel zelf invullen. Daarna nog een goede kennis van mij die haar dochter en aankomend zoon ook niet wil laten vaccineren. Helaas denkt ze wel dat je kind dan minder weerstand heeft. Toch weer een misvatting denk ik zo. Het blijft een moeilijk verhaal maar wel zegt iedereen die mijn zoon ziet: **'wat een gezond kind is dat om te zien zeg, en wat een geweldige blauwe ogen heeft hij!!!'** Hier blijf ik mijn best voor doen en ik ga er vanuit dat de mensen dit nog een hele tijd blijven zeggen.

Anneke tot heden heel erg bedankt voor de tips en steun van jouw kant uit en dat je nog maar lang de mensen die op je pad komen mag helpen op deze manier.

Veel liefs Aileen en Dhylan

